

Jill Mansell

Geluk in het spel

UITGEVERIJ LUITINGH~SIJTHOFF

Suzy werd verliefd op Harry Fitzallan toen ze hem het kwakje van haar echtgenoot liet zien.

Natuurlijk was het sperma niet afkomstig van haar echtgenoot, vooral omdat ze helemaal niet getrouwd was.

En het was ook geen sperma. In het kartonnen bekertje van McDonald's zaten de resten van haar aardbeienmilkshake. Maar als je broer wordt aangehouden wegens te hard rijden en hij geen zin heeft om zijn rijbewijs in te leveren – nou ja, dan moet je soms een beetje improviseren om het beste van de situatie te maken. O, en eerlijk gezegd was het ook geen liefde op het eerste gezicht, maar een gezonde aanval van lust.

‘O, geweldig, hier zat ik net op te wachten.’ Rory Curtis, die nooit vloekte, kreunde toen de politieauto met het stopbord soepel voor hen schoof. Achtelooos gebaarde de bestuurder dat hij in de berm moest gaan staan.

‘Klootzak!’ In tegenstelling tot haar oudere broer nam Suzy geen blad voor de mond. ‘Hebben die zeikerds niks beters te doen? Laat ze boeven gaan vangen in plaats van onschuldige automobilisten lastig te vallen die...’

‘Ik ben d'r bij,’ onderbrak Rory haar bruusk. ‘Dit is niet de eerste keer dat ik word aangehouden. Nu ben ik mijn rijbewijs kwijt.’ Hij slaakte een diepe zucht. ‘Hoe kan ik mijn werk doen als ik niet mag rijden?’

Hij was een tobber en een workaholic. Suzy, die dat niet was, zag dat hij met een vertrokken gezicht afremde en naar de kant van de weg reed. Ze frunnikte aan de kartonnen beker op haar schoot en reageerde haar frustratie erop af door het ding fijn te knijpen alsof het een leeg colablikje was. Alleen was het jammer dat haar donkerblauwe Agnès-b-T-shirt opeens onder de melkvlekken zat.

Met tegenzin stopte Rory achter de politieauto. Ze zagen de agent uitstappen.

‘Verdomme,’ hijgde ze, om meteen daarop vol verbazing te flui-

ten toen ze de man opnam. ‘Daar zou ik wel een kindje van willen.’

‘Nou, doe je best.’ Rory’s gezicht stond strak. Zijn stem klonk gespannen. ‘Misschien vergeet hij dan om me te bekeuren.’

Ze kon er niet omheen; deze agent was absoluut een stuk. Gretig nam ze de verrukkelijke details van zijn uiterlijk op, van zijn helderblauwe ogen met de lachrimpeltjes ernaast tot zijn lichaam, dat, het moest gezegd, in alle opzichten onweerstaanbaar was. Gelukkig klapte ze nog net op tijd haar kaken weer op elkaar. Per slot van rekening vindt niemand een kwijlend meisje aantrekkelijk.

Hulpeloos sloten haar handen zich om de McDonald’s-beker. Rory haalde gejaagd adem. Bij zijn slaap begon een spiertje te trillen. Terwijl de agent op hen afstevende, fantaseerde ze vluchtig hoe het zou zijn om een kindje van hem te hebben. Peinzend staarde ze naar de beker in haar handen en trok het rietje eruit. ‘Ik kan het wel schudden,’ mokte Rory, zijn pijnlijk kloppende voorhoofd masserend.

‘Ssst, laat mij maar even.’ Ze klopte hem op zijn arm, gooide het portier open, tuimelde zowat de berm in, staarde ongelovig naar de knapste agent die ze ooit in haar leven had ontmoet... en barstte in tranen uit.

Hij keek geschokt.

‘Alstublieft, agent, alstublieft, ik wéét dat we een klein beetje te hard reden, maar...’

‘Een klein beetje? Volgens de computer reden jullie negenenzeventig kilometer per uur.’

‘Maar elke seconde telt en dit is onze laatste po-poging,’ stamelde ze snikkend. ‘Zes jaar lang zijn we ermee bezig geweest, vier keer hebben we IVF gehad. Meer pogingen kunnen we niet betalen. Agent, ik smeed u...’

Bevend hield ze de felgekleurde milkshakebeker met de reclame voor de nieuwste Disneyfilm omhoog. ‘We hebben nog dertig minuten om naar het ziekenhuis te rijden. Alle dokters staan klaar. Ik heb alle injecties gehad... dit is mijn laatste kans om een kindje te krijgen en als u ons niet onmiddellijk laat doorrijden...’ – ze klemde de beker tegen haar hijgende borst – ‘gaan ze allemaal dood!’

Ze knipperde met haar ogen en kneep haar lippen dapper op elkaar. In haar ogen blonk onverhulde angst. Ziezo, niemand kon beweren dat ze het niet had geprobeerd. Mijn god, wat een lekker ding.

Rustig aan nu, hield ze zichzelf voor. Wat er ook gebeurt, ik moet absoluut niet met hem gaan flirten.

‘Bedoelt u...’ Perplex wees de agent van de beker naar Rory achter het stuur. ‘Heeft hij... in een milkshakebeker?’

Inwendig bad ze dat hij haar niet zou vragen om het deksel ervanaf te halen. Aardbeien, hij zou het meteen doorhebben.

‘Nou ja, het moest toch ergens in.’ Haar stem klonk verontwaardigd. ‘Waar zou u het in doen? In een wijnglas?’ Ze beet op haar lip en veegde de tranen uit haar ogen. ‘O, sorry, maar moet u horen, het is zo’n gedoe geweest. In het ziekenhuis hebben ze een speciale kamer voor mannen om... maar mijn man kan niet... uhm... het is zo onpersoonlijk, ziet u... hij doet het liever thuis. Kijkt u zelf maar, als u me niet gelooft!’ Met de moed der wanhoop deed ze een stap naar hem toe en bood hem ijverig de beker aan. ‘Maar laat u hem alstublieft niet vallen. Mijn kinderen zitten erin.’

Terwijl de agent stond te aarzelen of hij de beker zou aannemen, zwaaide het portier van de auto open. De tweede politieman stapte uit. Hij was gezet, een jaar of vijftig en kortademig. Zijn gezicht had de kleur van apenbillen.

Hmm, dit exemplaar zou gelukkig geen flirtneigingen bij haar oproepen.

‘Problemen?’

‘O, alstublieft, alstublieft, laat ons gaan,’ smeekte ze. Opnieuw vertrok ze haar gezicht tot een smartelijke, zij het niet onaan-trekkelijke frons. ‘Snapt u het niet? Elke seconde telt!’

Het stuk wierp een blik over zijn schouder naar zijn collega, waarna hij zich weer tot haar wendde en een knikje in de richting van de auto gaf.

‘Rijden jullie maar door. Jullie hebben geen tijd te verliezen.’

‘O, dank u wel, dank u wel, agent.’ Ze was zo opgelucht dat ze bijna haar milkshakebeker had weggesmeten en hem had omhelsd. In plaats daarvan nam ze genoeg met de fantasie over hoe het zou zijn om haar armen om hem heen te slaan. Al dat

ruwe, blauwe wol tegen haar warme, naakte lichaam – mijn god, mannen in uniform hadden toch wel iets heel bijzonders. ‘U weet niet wat dit voor mij betekent!’

‘Succes.’ Hij glimlachte spijtig naar haar, alsof hij er – in andere omstandigheden natuurlijk – geen bezwaar tegen zou hebben om te ontdekken hoe het zou zijn om haar warme, naakte lichaam, tegen zijn blauwe wollen borst te vlijen.

‘Ga je ze niet eens bekeuren?’ De lelijkheid keek teleurgesteld. Ze negeerde hem. ‘U moet me vertellen hoe u heet.’

‘Fitzallan.’

‘Uw voornaam, bedoel ik.’

‘O.’ Hij glimlachte licht blozend. ‘Harry.’

Rory hield het portier voor haar open. Met het gevoel alsof ze Bonnie en Clyde waren, die op vernuftige wijze aan een groot gevaar waren ontsnapt, glipte ze de auto in en draaide het raampje open.

‘Als het een jongetje is, noemen we hem Harry,’ riep ze, haar hand opstekend terwijl ze wegscheurden.

Twee weken later, op de laatste dag van juli, loodste ze de werknemers van Curtis en Co de bar van hotel Avon Gorge in, om de recordomzet van de afgelopen maand te vieren. Het was haar zelfs gelukt om de zich verbeten naar een vroegtijdige dood toe werkende Rory over te halen een paar uur vrij te nemen voor een paar welverdiende borrels.

De rest van het gezelschap sloeg meer dan een paar borrels achterover. Suzy, die driehonderd procent boven haar verkooptarget zat, nipte vrolijk aan haar tequila. Martin Ford, haar collega-onderhandelaar, deed zijn best om haar score bij te houden. Toen Donna – hun uiterst efficiënte, in het zwart geklede secretaresse – een rumoerig troepje makelaars van Slade en Matthews, een concurrerend makelaarskantoor, in de gaten kreeg, stelde Martin voor om met zijn allen een spelletje pandverbeuren te doen.

‘Verbeurd!’ gilden hun tegenstanders toen Martin weigerde tot op zijn sokken na uit de kleren te gaan. ‘Een rondje om het terras met Suzy op je rug terwijl ze “My Way” zingt en jou met een leren riem op je dijen slaat.’

‘Wisten jullie,’ zei Martin grijnzend, ‘dat dat al jarenlang een fantasie van me is?’

‘Waag het niet haar te laten vallen,’ waarschuwde Rory terwijl Suzy, behoorlijk aangeschoten, haar rok omhoogsjorde en op Martins rug sprong. ‘Ze is mijn beste kracht.’

‘En niet te vergeten een begenadigde zangeres.’ Suzy boog zich voorover en woelde liefkozend door de haren van haar broer. ‘Donna, ik heb een beetje hulp nodig om op gang te komen. Geef me een C-mineur.’

Donna klopte op de zakken van haar lange zwarte jurk. ‘Heb ik niet bij me.’

‘Maakt niet uit. Ik neem wel een Marlboro.’ Voorzichtig helde ze opzij, greep een halfllege wijnfles van de tafel en griste een aangestoken sigaret uit Martins vingers. ‘Nu nog een paar sporen. Hi ho, Silver, we gaan ervandoor, kijk uit voor die tafels...’

Iedereen schreeuwde vrolijk door elkaar, maar voor Martin, die zeven tequila’s op een lege maag had gedronken, ging de opdracht duidelijk zijn krachten te boven. Hij slingerde heen en weer, stootte tegen de rand van een van de tafels en verloor zijn evenwicht voordat ze een lied had kunnen aanheffen. Wat waarschijnlijk geen ramp was, want Suzy zong zo vals als een kraai. ‘Aaarrrgh!’ Terwijl ze achterover viel, vroeg ze zich vaag af of haar achterste in staat zou zijn om de klap van de val te verzachten. Haar dramatisch gespreide armen tastten in het luchtledige. Achter haar kletterde een stoel op de grond. Uit het niets doken een paar sterke armen op, die haar opvingen toen ze viel. Verbaasd staaarde ze naar de onbekende handen die zich stevig om haar middel hadden gesloten. Iemand met een bliksemsnel reactievermogen had haar een gruwelijk lot bespaard. Iemand wiens gezicht ze niet eens kon zien. Verder hield ze nog steeds haar dijen om Martins taille geklemd.

Hetgeen verwarrend en niet bepaald elegant was.

Langzaam haalde ze haar benen uit de knoop. Het was meer geluk dan wijsheid dat ze de sigaret en de fles Pouilly Fumé nog vast had. Om haar zenuwen de baas te worden nam ze een diepe trek en een grote slok, gelukkig in de juiste volgorde.

Pas daarna draaide ze zich om om te zien wie haar redder was. Even herkende ze hem niet, de man die in haar herinnering zo

nauw was verbonden met ruwe blauwe wol. Maar toen ze zijn lachrimpeltjes zag, stond elke seconde van hun recente ontmoeting haar opeens weer helder voor de geest. Nu hij geen pet op had, zag ze dat hij meer krullen had dan ze had gedacht. Zijn ogen waren blauwer dan ooit. Omdat hij nu een lichtgeel polo-shirt op een strakke spijkerbroek droeg, was ze in staat om de details van zijn lichaam op te nemen. Hij was slank, gespierd en zo te zien uitstekend toegerust om forse gewichten te tillen als de gelegenheid daarom vroeg.

Nou ja, fors. Er was niets mis met haar gewicht van zesenvijftig kilo.

‘Het is vreselijk om te moeten toegeven,’ begon ze, ‘maar ik vrees dat ik erbij ben.’

‘Klopt,’ beaamde Harry Fitzallan met een droevige uitdrukking op zijn gezicht. ‘Roken, drinken, paardrijden, om nog maar te zwijgen van je echtgenoot, die moet toekijken hoe je op de rug van een andere man rondrijdt.’

De tequila’s, die ze eerder die avond zo zorgeloos achterover had geslagen, begonnen nu hun tol te eisen. Duizelig zei ze: ‘Eigenlijk is hij mijn echtgenoot niet. Hij is mijn broer.’

‘In dat geval hoop ik van harte dat het sperma waarmee je je zo snel wilde laten insemineren, niet van hem was.’

‘Tja, wat moet ik zeggen? Ik heb je een vette leugen verteld.’ Ze deed haar best om beschaamd te kijken. ‘Het was aardbeienmilkshake.’

‘En ik maar geloven dat ik mijn goede daad voor die dag had gedaan.’ Teleurgesteld keek Harry haar aan. ‘Ik moest steeds aan je denken, weet je. Daarna. Ik hoopte zo dat jij en je man succes zouden hebben...’

‘Als ik echt een kindje krijg,’ beloofde ze hem plechtig, ‘vernoem ik hem naar jou.’

Sceptisch trok hij een wenkbrauw op. ‘Je weet niet eens meer hoe ik heet.’

Heftig knikte ze van ja. ‘Ik noem hem Agent.’ Ze sprak het woord uit als Aghent.

Harry glimlachte. ‘Je bent dronken.’

‘Weet ik, weet ik.’ Opnieuw knikte ze heftig. Weer ontmoette haar blik zijn verbijsterend blauwe ogen. ‘Maar als ik ’s och-

tends wakker word, ben jij nog steeds mooi, zou Winston Churchill zeggen.'

'Ooit heeft hij inderdaad ongeveer zoiets gezegd. Nou ja, iets in die trant.'

'Dus wat nu? Ga je me alsnog een bekeuring geven?'

'Waarom? Omdat je dronken bent en een Marlboro rookt?'

Hij keek toe hoe ze probeerde om de enorme kegel van haar sigaret af te tippen in de asbak en miste. Ze schudde haar bruine haren naar achteren. Rakelings scheerden ze langs haar sigaret. Het scheelde niet veel of ze had ze in brand gestoken.

'Kom op, je weet best wat ik bedoel. Transpireren, o nee conspireren om de rechtsgang te belemmeren... dat heb ik toch gedaan?' Het was zo makkelijk om spijt te hebben van je zonden als je wist dat er toch geen straf op zou volgen. 'O, agent, hoe kan ik het ooit goedmaken?'

Harry grinnikte. 'Eerst even iets anders. Ben je getrouwd?'

'Ik, agent? Mijn god, nee.' Met onvaste hand pakte ze haar bijna lege glas van de tafel en hield het omhoog. 'Ik ben moederziel alleen, agent. Net zo alleen als deze tequila.'

'In dat geval,' zei Harry, 'zou je morgenavond misschien met me kunnen gaan eten.'

Ja! Ja! Ja! Triomfantelijk goot ze de laatste, lauwe druppels tequila naar binnen en feliciteerde zichzelf met het fantastische resultaat. Het was net zoiets als een peperduur huis verkopen dat nog maar een paar uur op de markt was. Eigenlijk was dit nog beter, dacht ze blij, een afspraakje binnen een paar minuten.

Wauw, wat ben ik toch geweldig.

Uh oh. Terwijl ze het lege glas naar het licht hief, zag ze dat haar mond geen lipsticksporen meer achterliet op de rand. En als haar lipstick eraf was, glom haar gezicht waarschijnlijk als een biljartbal. Om nog maar te zwijgen over haar haren, die een stevige borstelbeurt wel zouden kunnen gebruiken.

Kortom, het was tijd voor haar bijwerkmoment-halverwege-de-avond.

'Weet je wat ik erg vind?' Harry hield zijn hoofd schuin. 'Ik vind het erg als ik een mooi meisje mee uit eten vraag en dat ze dan niet reageert en alleen maar naar haar glas staart. Ik neem dus aan dat het nee is?'

‘Wacht even.’ Ze greep haar tas. ‘Ga niet weg. Verroer je niet.’ Bij wijze van verklaring wees ze vaag in de richting van het damestoilet, dat zich in de hal naast de balie bevond.

‘Ik weet niet eens hoe je heet,’ protesteerde Harry. ‘Vertel me dan tenminste je naam.’ Bezorgd sloeg hij haar gade terwijl ze koers zette naar de dubbele deuren. ‘Je gaat er toch niet vandoor, hè? Net als Assepoester?’

Wat? En één van haar geliefde zwarte lakleren Manolos achterlaten? Hij dacht toch niet dat ze gek was? Die hadden haar een vermogen gekost.

‘Over twee minuten ben ik terug.’ Ze blies hem een kushandje toe. ‘Beloofd.’

Wat haar glimmende gezicht betreft: daarin had ze gelijk gehad. Opgelucht dat haar oogmake-up nog intact was, haalde ze haar make-upspullen uit haar tas en begon de schade te herstellen. Eerst een matte poeder om haar hectische teint te corrigeren. Vervolgens lipstick – geen lippenpenseel, daar had ze allemaal geen tijd voor – en tot slot een vleugje gloss om haar lippen extra te benadrukken. Gloss was natuurlijk een nachtmerrie als je van plan was iemand te kussen, want a) alle mannen deinsden terug bij het idee alleen al en b) als ze hun angst al overwonnen, zat je daarna wel allebei met een glimmende kin.

Maar ze bracht het toch op omdat het a) sexy stond en b) ze geen intenties had om Harry vanavond te kussen. Ik mag dan een beetje teut zijn, dacht ze trots, maar ik laat me niet meteen inpakken.

Laat hem maar wachten.

In ieder geval tot morgenavond.

Nog geen minuut later knalde de deur van het damestoilet open. Suzy, die zojuist haar haren had geborsteld en voor de vergulde spiegel met gebogen hoofd fanatiek haar haarwortels met Elnett stond te besprayen om er volume in te brengen, gaf een gil van schrik toen ze voor de tweede keer die avond onverwacht van achteren werd beetgepakt.

Om het zo maar eens uit te drukken.

Mijn hemel, het was net een déja vu, alleen gebeurde het wer-

kelijk. Dit keer waren de handen die haar hadden vastgegrepen groter, behaarder en... um, het leken wel een heleboel handen tegelijk te zijn.

‘Een, twee drie, omhoog!’ brulde iemand van het groepje van Slade en Matthews. Tamelijk onelegant werd ze omhooggehe- sen. De muren van het damestoilet begonnen te draaien om haar heen toen ze over een forse schouder werd gegooid.

‘Oké, ik heb haar, Mike, pak jij haar tas. Si, doe de deur open. Even volhouden, liefje, je gaat met ons mee.’

‘Wil ik niet,’ bracht ze snakkend naar adem uit. Haar haren vie- len slordig voor haar gezicht terwijl ze vocht voor haar leven.

‘Je hebt geen keus, lieverd. Pandverbeuren, dat is het spel, en dit is de opdracht die we hebben gekregen.’

Si hield de deur open. Denzil, Suzy’s kidnapper, manoeuvreerde haar door de deuropening. Met haar handtas in zijn ene en de bus Elnett Superstrong in zijn andere hand sloot Mike de rij.

Suzy, die op en neer stuiterde op Denzils brede schouder terwijl ze de hal door raceten, riep hijgend uit: ‘Jullie snappen het niet. Ik moet t-terug. Ik was net bezig om een eetafspraakje te rege- len.’

Ze waren nu het hotel uit, renden door Princess Victoria Street en kregen nieuwsgierige blikken van voorbijgangers. Inwendig bad ze dat haar slipje niet zichtbaar was.

Denzil gaf een geruststellend klopje op haar achterwerk.

‘Met een agent. Dat weten we. Rory vertelde het ons. Daarom moesten we je ontvoeren, schat. Om je tegen jezelf te bescher- men.’

‘Maar het is een st-stuk!’

‘Dat is hij niet, het is een doodgewoon verkeersagentje,’ zei Den- zil neerbuigend. ‘Stel dat je met hem zou trouwen. Telkens als je de tube tandpasta in het midden zou uitknijpen of een thee- zakje in de gootsteen zou laten liggen, zou hij je op de bon slin- geren.’

‘Je begrijpt het niet, klaagde ze. ‘Hij is anders dan alle andere mannen. En hij heeft van die prachtige blauwe ogen.’

Ze waren aangekomen bij de Clifton Wine bar, waar een uit- bundig vrijdagavondfeest aan de gang was. Denzil baande zich een weg door de lawaaiige menigte, haar nog steeds over zijn

schouder dragend alsof hij een brandweerman was.

‘Je blijft bij ons, schattebout. Geloof me, dat is het beste. Begin nooit iets met een agent, ze hebben allemaal iets met handboeien.’ Opnieuw gaf hij een, vermoedelijk troostend bedoeld klopje op haar achterwerk voordat hij haar met een dreun op de grond zette. ‘Je moet trouwens aan je reputatie denken.’

Een paar minuten later voegden Rory, Martin en Donna zich bij hen.

‘Was hij er nog toen je wegging?’ Met haar vrije hand pakte ze de arm van haar broer. Haar andere hand bleef stevig in Denzils greep.

‘Wie, die vent in het blauw?’ Rory, die nooit dronk, was na twee biertjes net zo dronken als de rest van hun gezelschap na tien borrels. ‘Het zou kunnen.’ Fronsend keek hij haar aan. ‘Hoezo, viel hij je lastig?’

‘Hij was bezig om me mee uit te vragen!’ Broers! Je zou ze af en toe!

Rory glimlachte meelevend en klopte onhandig op haar schouder. ‘Pech gehad. Maar maak je niet druk, we hebben niemand verteld waar we naartoe gingen. Hij vindt ons nooit.’

Ook het daaropvolgende uur bleef Denzils hand stevig gesloten om haar pols. Totdat de natuur zich deed gelden.

‘Als je denkt dat je me mee kunt sleuren naar het herentoilet, heb je het mis,’ beet ze hem toe. ‘Oké?’

Zonder een spier te vertrekken haalde hij een briefje van twintig pond uit zijn portemonnee.

‘Wees eens lief en haal het volgende rondje.’ Op zijn gezicht verscheen een slome, sluwe grijns. ‘Hé, je bent mooi, weet je dat?’ ‘Ja.’

‘Waarom sloof je je uit voor die broer van je terwijl je voor ons kunt werken?’

‘Denzil, ik heb het naar mijn zin bij hem.’

‘Wil je een nieuwe baan?’

‘Nee,’ zei ze geduldig.

‘Kom, je weet best dat je gek op me bent. We zouden een fantastisch team zijn samen.’

‘Ik ben een fantastisch team met Rory, dank je.’

De natuur stond inmiddels op de ramen te bonzen en door een

scheepstoeter te roepen dat er gehoor moest worden gegeven aan haar roep.

‘Mijn nek is zowat gebroken,’ deelde Denzil haar, minder romantisch, mee. ‘Wees een brave meid en ga de drankjes halen. Ik ben zo terug.’

Ze had mazzel dat hij een makelaar was en geen gevangenisbewaarder, dacht ze, terwijl ze de bar uit glipte en haastig Princess Victoria Street af liep. Haar hoge hakken klikklakten als castagnetten op de kinderkopjes.

Alsjeblieft, alsjeblieft, laat hem er nog zijn...

Maar toen ze de bar van hotel Avon Gorge binnenkwam, was hij natuurlijk verdwenen.